

EL MICALET GALACTIC

Invasió

Josep Gregori

Dibuixos de Paco Hernández

1

*Per què m'havia de passar,
a mi precisament?*

La veritat és que jo no creia tampoc en l'existència d'éssers d'altres planetes, però això era abans. Després de tot el que he viscut els darrers dies pense que ara seria capaç de creure en els Reis d'Orient, en el ratolí aquell que et compra les dents que troba davall del coixí i, si molt convé, en la reencarnació i tot, com el pobre Eusebi, l'antic carter. De fet comence a pensar que sóc la reencarnació d'un tonyina o d'un ase de granja. D'altra manera no m'explique com puc tenir tan mala sort des de fa dies,

concretament des que vaig descobrir tot el pastís de la invasió.

La veritat és que totes les persones som un poc incrèdules i sovint necessitem veure i tocar per a creure'ns les coses. I jo ara bé que els tinc vistos, els extraterrestres. Encara més, em toca conviure cada dia amb ells mal que em pese. Hi ha moments que arribe a pensar si no dec ser l'únic normal de la meua escola, vull dir, l'únic terrícola. Ja fa dies que no comente a ningú l'amenaça que pesa sobre el nostre benvolgut i maltractat planeta Terra per por a ficar la pota. Crec que el pitjor que em podria passar és que *ells* s'assabentaren que conec els seus plans. Moltes vegades tinc la impressió d'estar completament envoltat d'invasors, i això és molt refotut. Si les criatures d'altres planetes tingueren, almenys en públic, un aspecte peculiar o anaren vestits amb uniformes ben llampants i cridaners com a les sèries de televisió tots sabríem realment qui són i ja fa temps que els governs d'ací la Terra els haurien *neutralitzat*, que és com els extraterrestres anomenen el fet de llevar-lo a un de la circulació. Exactament el que ara volen fer amb mi.

Però l'experiència dels últims dies m'ha demostrat que no pots confiar en ningú. Fins

i tot profes que jo creia ben *humans* han resultat ser invasors repugnants.

L'angoixa de no saber qui són i amb quanta gent compten ací a la Terra, el terrible drama de conèixer que la jornada definitiva està a punt d'arribar fa que estiga passant uns dies fatals. No pense en res més i tinc el cap com una olla de pressió a punt d'esclafir. Només em queda ja el recurs de contar-li-ho tot al raret de Pau i a son pare; encara que, abans, he decidit acabar de posar-ho tot per escrit, a veure si així m'aclarisc les idees. I potser per a aclarir-se bé les idees, la primera cosa ha de ser començar pel principi. A veure si ens entenem.

Jo em dic Àlex, tinc quasi tretze anys i açò que llegiu és una espècie de diari que escric per tal de posar les meues idees en clar. Bé, això ja ho havia dit, però em pense que ara calia tornar-ho a dir, perquè en realitat ara és quan comence a contar-ho tot des de zero. Bé, com queda demostrat, no tinc molts dots d'escriptor, per això demane disculpes per les faltes d'ortografia i per si no aconseguisc expressar-me correctament. Però, amb tot el que em passa, aquestes floritures d'escriptor ara no tenen cap importància.

Redacsa! La veritat és que si jo fóra un saberut com el meu amic Pau, o com Beatriu o

Carme, potser escriuria més bé aquestes pàgines, trauria més bones qualificacions a l'escola i potser fins i tot eixiria més afavorit a les fotos, però la veritat és que sóc el que sóc i com sóc. I crec que tampoc no sóc cap desastre total, ni tampoc un individu lleig del tot, de manera que, començant amb la meua descripció, podria dir que sóc ben normal. Encara que, pensant-ho bé, tinc una qualitat que m'ha dut molts disgustos, sobretot últimament. Sóc una miqueta tafaner.

Bé, si escric per posar una miqueta d'ordre en el meu perol, serà millor que comence per ser sincer. En realitat he de dir que no es tracta d'una *qualitat*. Crec que hauria de dir que la meua curiositat no té límits i que, a vegades, ser tan xafarder no és bo. Si jo no haguera estat tan curiós, ara seria més feliç, estaria menjant-me un bon entrepà per a berenar davant del televisor i no tindria tantes complicacions ni maldecaps. Sincerament, em fan molta enveja alguns babaus de la classe que no pensen en una altra cosa que en les disfresses que duren per Carnestoltes, ara que ja hi queda poc, sense tenir ni idea de la que ens caurà damunt d'ací a no res si no ho evitem. Els pobres no saben que, possiblement, estrenar els vestits serà l'última cosa que faran.

Em pense que ja estic començant a mesclar figures i nous una altra vegada i, si continuem així, aquestes planes no sé si acabaran aclarint-me el cervell o embolicant-me'l encara més.

Si he de ser sincer, no sóc cap eminència redactant, jo. Les úniques coses que havia escrit abans d'aquesta mena de diari que intente enfilar són unes cartes d'amor (o millor dit, uns *escrits romàntics*) adreçats a Beatriu. Espere tenir ara més èxit que amb els escrits romàntics, amb els quals, com que passava el temps i no rebia cap resposta, vaig acabar fent fotocòpies. Les noves còpies les vaig enviar a Anna, també sense massa sort, i, finalment, a Carme, que és la xiqueta més encantadora que pugueu imaginar. Espere que ella sí que em conteste algun dia, quan passe tot l'assumpte de la invasió, si és que sobrevivim.

Estic convençudíssim que Carme no pot ser un d'*ells*, dels *éssers* vull dir. No me la puc imaginar menjant rèptils i amagant una cara llefiscosa darrere d'aquell rostre angelical que em du boig.

A la que anàvem, redacsa, a veure si ara puc amollar la meua presentació tot d'una, que ja ho diu Àngela, la profe de llengua (qui m'hauria dit que ella també era un d'*ells!*),

quan analitzem textos: xiquets, no ho oblideu: presentació dels personatges, exposició dels fets, nus i desenllaç. Au, que es fa tard i ací està vist i comprovat que no avancem. Intentaré no entretenir-me tant en palletes. Endavant, doncs, amb la descripció familiar!

Em dic Àlex (crec que açò ja ho havia dit), tinc dotze anys, quasi tretze. No estudie seté d'EGB, que és el que devia ser normal (ja que el curs passat vaig aprovar-ne el sisé) sinó un rotllo nou que s'han tret de la mànega que es diu ESO i que fa que ara, a la meua edat, encara estiga fent primer. La culpa de tot l'embolic la té una tal Logse que deu ser família d'una altra anomenada Reforma, alguna ministra o similar que deu manar molt, de segur. No m'agrada massa pensar, vull dir treballar-me els llibres i tot això, la veritat; però em pose de mala veta si em col·loquen males notes, vull dir, si m'escriuen NM en el butlletí, ja que això comporta que mon pare, que de normal és prou enrotllat, es transfigura, posa cara de iogurt i m'amolla un discursset. Segons ell, els butlletins són per tenir-los com els forns, plens de PA. El meu pare es diu Pep i es un personatge *total* quan està de bon humor, però desagradable de veres si té mal dia. Treballa pel seu compte com a decorador i jo em pixe de

riure quan fa el refinat davant la clientela per vendre més i per deixar-los ben contents. Pep, el meu pare, diu que la gent es desorienta molt si no troba el que espera trobar i, segons ell, els clients d'un decorador de qualitat sempre esperen tractar amb un home amanerat, romancer i, fins i tot, efeminat. Com a bon comerciant, diu que als clients, com als bojos, cal donar-los sempre la raó i que, ell, això de l'actuació teatral, s'ho troba fet.

El que més m'agrada de Pep són els diumenges. Prepara uns entrepans de repica'm-el-colze, em desperta ben matí i em du a nadar a la piscina coberta. Després de dutxar-nos, comprem la premsa i anem a esmorzar al bar, ell el diari i jo el còmic que du el suplement setmanal. Els entrepans només són l'aperitiu.

Ma mare es diu Paquita, tot i que el seu carnet d'identitat s'encabota a negar-li-ho. Per més que es baralla amb els funcionaris, en tots els papers figura com a Francesca. A la mare li feia molta il·lusió arribar a ser, algun dia, totera de les de veritat, encara que s'ha de conformar a torejar la vaqueta quan són les festes del poble. Ella ja no se sufoca. Diu que la seua edat no li permet més i que, a més, li faria molta pena clavar banderilles i ferros diversos a un pobre bou. Assegura que seria incapaç de

matar un animalet, pese mig quilo o pese mitja tona. Per això diu que es conforma amb les vaquetes i que, per a córrer riscos, ja en té prou amb els seus negocis.

Enguany li ha pegat per voler envasar i comercialitzar un fregit de tomaca, ceba, pimentons i carabasseta que, en paraules seues, és la millor herència que li va deixar la seua mare. A mi, en canvi, no em sembla tan extraordinari, almenys des que va començar a fer provatures per afinar la fórmula magistral. S'ha de tenir en compte que ja portem més de tres setmanes (exactament des que va tancar el negoci d'importació de refrescos italians) menjant per a esmorzar, dinar i sopar el fregit de verdures amb qualsevol cosa. Paquita, ma mare, diu que és important tenir iniciatives. I ella bé que ho practica. En els últims anys, ha obert una ferreteria, una botiga de «tot a vint duros», una acadèmia d'arts marcial i un taller d'esmolador ganivets i tisores. No es desanima i sempre creu que la seua última iniciativa la conduirà a un èxit sense precedents en el camp dels negocis internacionals. Amén.

Per completar tot aquest panorama familiar, només em queda referir-me a la meua germana Maria, però la veritat és que preferiria estalviar-me qualsevol descripció. Sé

que no seria molt objectiu amb ella. Per molts insults que emprara per a ressenyar-la, sempre em quedaria curt. Imagineu-vos, per tant, un ésser tan repugnant com els invasors, o més, i que, per acabar-ho d'adobar, no li fa gens de gràcia que entre en la seua habitació ni que regire les seues coses. Mira que és repel·lent!

El meu poble tampoc és res de l'altre món. En realitat ací els únics que són d'un altre món són uns quants profes de la meua escola. Això com a mínim. Però ja estic avançant esdeveniments i tornant a barrejar-ho tot. Retornem al poble (els presumits en diuen *ciutat*). Té més de sis mil habitants, encara que jo no m'he entretingut mai a comptar-los. Ara per ara tinc coses més importants en què fixar la meua atenció, per tant done per bons els recomptes del cens.

Una de les particularitats més atractives d'Alberca, segons diu la gent, és l'arribada de la primavera, que, com sol passar amb els grans magatzems de la capital, ens du molt de color i distracció. I no sols per la celebració dels Carnestoltes (que ací la gent se la mou molt per veure qui du la disfressa més distingida o la més vistosa o extravagant), no. La primavera, que diuen que la sang al-

tera, fa que es desperten els aspectes més creatius i fantasiosos d'uns quants veïns de la localitat. El que vull dir és que, quan arriba el bon temps, més d'un cap es desbarata. Higini, el del carrer del pou, està convençut que és Jesucrist, i bons sermons que t'amolla si et creues en el seu camí! Vicent, el fill de l'anterior alcalde, es creu que és un aviador de la Segona Guerra Mundial i va tot el dia amb els braços estesos i fent sorolls d'aeroplà amb la boca. No explicaré, ara i ací, de quina manera figura que tira les bombes el bon xicot. Només diré que no és gens agradable per als qui es troben a prop d'ell, sobretot si és en un local tancat. A Doménec, el del forn de Dalt, quan arriba la primavera li pega per anar tirant escopinades a tort i a dret, pobre del qui es fique per davant! Ara bé, fins fa poc, el que ningú no s'imaginava és que Eusebi, el carter, formara part de la colla dels qui es trastocuen en arribar aquestes dates. Ningú no comentava d'ell comportaments estranys, tret del fet de viure sol i de repartir les cartes quan a ell li pareixia bé. Precisament les manies d'Eusebi van ser els primers detalls que em van alertar sobre l'arribada de nous éssers a la Terra.

